

Το παράδοξο και η ερμηνεία του

ΚΚΕ (μ-λ)

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός βρίσκεται ξανά στην κόψη του ξυραφιού, ενώ μόλις λίγες εβδομάδες πριν υποτίθεται πως όδευε σε διάλογο και αναζήτηση «ειρηνικής λύσης». Θα μπορούσε να ονομαστεί και ως «το παράδοξο των ελληνοτουρκικών σχέσεων». Γιατί από τη μια καμιά πλευρά από τις άμεσα εμπλεκόμενες (αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας) και τους επικυρίαρχους στις δύο χώρες και στην περιοχή ιμπεριαλιστές «δεν θέλει» πόλεμο. Αλλά από την άλλη κάθε κίνηση, κάθε επιλογή όλων αυτών των δυνάμεων σπρώχνει ξανά και ξανά στην κατεύθυνση της έντασης, στο μέγιστο των αδιεξόδων, στην κλιμάκωση των κινδύνων για θερμό επεισόδιο.

Έχει ισχυρή δόση αλήθειας ότι οι ιμπεριαλιστές και οι αστικές τάξεις των δύο χωρών «δεν θέλουν» πόλεμο. Εντελώς ενδεικτικά να αναφέρουμε:

- **Οι ΗΠΑ** χρειάζονται «αρραγή και ενιαία» την πτέρυγα του ΝΑΤΟ στην ΝΑ Μεσόγειο. Ακόμα περισσότερο χρειάζονται «στοιχημένες και ενωμένες» και οπωσδήποτε ελεγχόμενες, όλες τις χώρες της περιοχής (Αίγυπτος, Ισραήλ, Κύπρος, Τουρκία, Ελλάδα...) Για να τις χρησιμοποιήσουν ως βάση αναφοράς με την οποία θα απαντήσουν κρίσιμα προβλήματα (Συρία, Λιβύη...) που αντιμετωπίζουν και για να αναπτύξουν το σχέδιο απώθησης του ρώσικου ιμπεριαλισμού από όλη την περιοχή. Για να «πατήσει» σε αυτές τις χώρες η επιδίωξη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να πάει «πέρα πέρα» (Ιράν), να αντιμετωπίσει τις «εκκρεμότητες» των επεμβάσεων του σε Ιράκ, Αφγανιστάν να κάνει δηλαδή αποφασιστικά βήματα στην «περικύκλωση» -εξουθένωση του στρατηγικού του αντιπάλου, της Ρωσίας.

Ωστόσο η επιδίωξη διαμόρφωσης αυτής της «ενότητας» των χωρών της περιοχής από τις ΗΠΑ, γίνεται με όρους ... ιμπεριαλιστικούς. Με «προσφορές» αντιτιθέμενων ρόλων με

συντήρηση-αναζωπύρωση των αντιθέσεων τους, με αλληλοσυγκρουόμενα ταξίματα. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου, ότι αυτή η προσπάθεια των ΗΠΑ δεν εξελίσσεται στο κενό αλλά ενώ παράλληλα και οι άλλοι ιμπεριαλιστές («σύμμαχοι» και ανταγωνιστές) παρεμβαίνουν στις χώρες και στην περιοχή.

- **Η Γερμανία** οπωσδήποτε δεν θέλει το μαλακό υπογάστριο της ΕΕ -που ήδη δοκιμάζεται η συνοχή της- να βρεθεί σε συνθήκες πολεμικής αναταραχής και μάλιστα με την ίδια ανίσχυρη στρατιωτικά να υπερασπιστεί ότι «έχει» στην περιοχή. Ωστόσο θέλει να βάλει σφήνες στα αμερικάνικα σχέδια, να υπερασπιστεί-αναβαθμίσει το ρόλο της στην Τουρκία, να σφίξει κι άλλο τα δικά της λουριά στην Ελλάδα, αλλά και να διεκδικήσει επικυριαρχικό- επιδιαιτητικό ρόλο στην ελληνοτουρκική αντίθεση.

- **Η Γαλλία** θα βρεθεί σε πιο μειονεκτική θέση (κυρίως έναντι των ΗΠΑ) και με ισχυρότερα διλήμματα σε συνθήκες θερμής πολεμικής κατάστασης και γι αυτό ούτε αυτή θέλει μια τέτοια εξέλιξη. Ωστόσο δεν μπορεί να μείνει έξω από όσα διακυβεύονται στην περιοχή και γι αυτό έχει σπεύσει με το αεροπλανοφόρο της και με κάθε τρόπο για την υπεράσπιση παλιών και αναζήτηση νέων «κτησέων» και μέσα σ' αυτά τα πλαίσια πλευρίζει με «αντιτουρκικό» τόνο, τις αστικές τάξεις σε Ελλάδα και Κυπριακή Δημοκρατία.

- **Η Τουρκία** ξέρει ότι το «άπλωμα της» από τη Συρία ως τη Λιβύη τελεί υπό την αμερικανονατοϊκή αίρεση αλλά και την πορεία της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης και αντιμετωπίζει οξύτατα εθνικά (Κουρδικό) και οικονομικά προβλήματα. Συνεπώς θέλει να αποφύγει μια πολεμική σύγκρουση με την Ελλάδα καθώς δεν ελέγχει το κόστος και τις κάθε είδους συνέπειες που αυτή θα έχει. **Ωστόσο** δεν μπορεί να παραιτηθεί από την «ευκαιρία» που θεωρεί ότι τις παρέχουν οι συνθήκες να διεκδικήσει από τις ΗΠΑ ρόλους στο πνεύμα της «γαλάζιας πατρίδας» και από τη Γερμανία κονδύλια και κάποιου είδους σχέση με την ΕΕ.

- **Η Ελλάδα** διαπιστώνει ξανά και ξανά (και μέσω των πιο επίσημων εκφραστών της αστικής τάξης) ότι «είμαστε μόνοι μας» στο στόχο επαναχάραξης των συνόρων στο Αιγαίο και απόκτησης σημαντικού ρόλου στη ΝΑ Μεσόγειο, σε βάρος της Τουρκίας. Συνεπώς και αυτή δεν προκρίνει και δεν θέλει μια πολεμική σύγκρουση που και γι αυτήν θα έχει σοβαρό κόστος και χωρίς να είναι καθόλου εξασφαλισμένη μια «θετική» (όπως η άρχουσα τάξη την εννοεί) έκβαση. **Ωστόσο** και αυτή δεν μπορεί να παραιτηθεί από την ανάγκη «δικαίωσης» της πολύχρονης πολιτικής του καλού παιδιού στις ΗΠΑ που ζητάει ανταλλάγματα, δεν μπορεί να «προδώσει» τις δεκαετίες του αντιδραστικού αστικού μύθου.

Το «παράδοξο» λοιπόν έχει την ερμηνεία του! Μια ερμηνεία που συνοψίζεται στα

«**ΩΣΤΟΣΟ**» που παραπάνω καταγράψαμε. Δηλαδή η ερμηνεία του παραδόξου βρίσκεται τελικά στην ίδια τη φύση, τα χαρακτηριστικά, τους στόχους και τις επιδιώξεις των δυνάμεων που καθορίζουν τις εξελίξεις στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Στην επεκτατική-δυναστική φύση των ιμπεριαλιστών, και το λυσσαλέο ανταγωνισμό τους που αντιμετωπίζει χώρες και λαούς ως αναλώσιμα κομμάτια, ως προπύργια εδραίωσης και επέκτασης της κυριαρχίας. τους.

Στο μίγμα υποτέλειας και μεγαλοϊδεατισμού που αποτελεί το γενετικό υλικό των δύο αστικών τάξεων οι οποίες αντιμετωπίζουν τους λαούς «τους» και τις χώρες «τους» ως διαπραγματευτικό χαρτί στο «μεγάλο παιχνίδι» των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Αυτά είναι τα αίτια και οι υπεύθυνοι που αυτή η σύγκρουση όχι μόνο δεν εξαλείφεται αλλά αντίθετα απειλεί διαρκώς από βουβή να γίνει εκρηκτική και καταστροφική για τους λαούς και των δύο χωρών και όχι μόνο γι αυτούς.

Ποια αστική τάξη είναι «με το Δίκαιο»;

Γνωρίζουμε βέβαια ότι η παραπάνω τοποθέτηση μας και ιδιαίτερα αυτή που αφορά τη θέση της ελληνικής πλευράς στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την κυρίαρχη θέση. Μια θέση που ισχυρίζεται ότι η Ελλάδα «δεν διεκδικεί τίποτε» και βρίσκεται «αμυνόμενη» έναντι των παράνομων τουρκικών προκλήσεων και διεκδικήσεων. Μια θέση που παρουσιάζει την Ελλάδα ως υπέρμαχο της εφαρμογής του Διεθνούς Δικαίου των Θαλασσών του ΟΗΕ το οποίο η Τουρκία και μόνο αυτή παραβιάζει, διαστρεβλώνει, καταπατά.

Αυτή η κυρίαρχη θέση δεν είναι βέβαια μια αντικειμενική αλήθεια. Είναι η θέση της ντόπιας αστικής τάξης που χτίστηκε μέσα από προπαγάνδα, κείμενα, μελέτες, παρεμβάσεις, δεκαετιών των κυβερνήσεων και του αστικού πολιτικού προσωπικού της χώρας. Ακριβώς αντίστοιχα -και προφανώς αντίστροφα- είναι τα πράγματα στην Τουρκία. Και εκεί η κυρίαρχη θέση είναι ότι όλες οι τούρκικες διεκδικήσεις είναι στη βάση του Διεθνούς Δικαίου το οποίο η Ελλάδα και μόνο αυτή παραβιάζει, διαστρεβλώνει, καταπατά. Εξάλλου με αυτά τα επιχειρήματα και οι δύο πλευρές αιτούνται επισήμως από τους ιμπεριαλιστές -προστάτες τους την ικανοποίηση, η κάθε μια των δικών της, «δικαίων».

Ακόμα και χωρίς τη γνώση αυτού που αποκαλείται Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας. και της σχετικής και εκτεταμένης νομολογίας που υπάρχει, θα πρέπει πολιτικά να είναι προφανές ότι

και οι δύο αστικές τάξεις το επικαλούνται αποσπασματικά και το διαστρεβλώνουν για να ντύσουν με «νόμιμα επιχειρήματα» τους μεγαλοϊδεατισμούς στους και τις μωροφιλοδοξίες τους.

Έτσι το ογκωδέστατο ένθετο της Κυριακάτικης Καθημερινής της 9/8/20 με τίτλο «Τουρκικές διεκδικήσεις σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο» είναι ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της καταϊγιστικής αστικής προπαγάνδας και των επιλεκτικών χρήσεων του Δικαίου που αναφέραμε. Ας δούμε δύο ζητήματα από το ένθετο αυτό που αποτελούν βασικά στοιχεία της γραμμής της αστικής τάξης.

Διεθνές Δίκαιο και χωρικά ύδατα

Το ένθετο της Καθημερινής επισημαίνει χωρίς περιστροφές την «καταλυτική σημασία» που έχει η «επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων» για όλα σχεδόν τα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και εξηγεί όλα όσα θα πετύχει η ελληνική πλευρά σε βάρος της τούρκικης αν αυτά επεκταθούν από τα 6 ναυτικά μίλια (ν.μ.) στα 12ν.μ. Και όπως είναι αναμενόμενο παρουσιάζει την επέκταση αυτή ως «αναφαίρετο δικαίωμα» της Ελλάδας όπως αυτό προβλέπεται από το άρθρο 3 και καταγγέλλει το γεγονός ότι η Τουρκία έχει κηρύξει αιτία πολέμου (*casus belli*) μια τέτοια επέκταση. Αυτό που παραλείπει το ιδιαίτερα προσεγμένο αυτό ένθετο είναι να αναφέρει το άρθρο 15 του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας που αφορά στη ρύθμιση του εύρους των χωρικών υδάτων χωρών που οι ακτές τους συνορεύουν ή βρίσκονται απέναντι, όπως ακριβώς είναι στην περίπτωση Ελλάδας-Τουρκίας. Δηλαδή παραλείπει το άρθρο που ορίζει ότι :

«Στην περίπτωση που οι ακτές δύο κρατών κείνται έναντι αλλήλων ή συνορεύουν, κανένα από τα δύο κράτη δεν δικαιούται, ελλείψει αντιθέτου συμφωνίας μεταξύ τους, να εκτείνει την χωρική του θάλασσα πέραν της μέσης γραμμής της οποίας όλα τα σημεία βρίσκονται σε ίση απόσταση από τα εγγύτερα σημεία των γραμμών βάσεως από τις οποίες μετράται το εύρος της χωρικής θάλασσας καθενός από τα δύο κράτη. Η παραπάνω διάταξη δεν εφαρμόζεται όμως όπου λόγω ιστορικού τίτλου ή άλλων ειδικών περιστάσεων παρίσταται ανάγκη να οριοθετηθούν οι χωρικές θάλασσες των δύο κρατών κατά διαφορετικό τρόπο».

Συνεπώς η «νομιμότητα» του Δικαίου δεν προβλέπει στην ελληνοτουρκική περίπτωση μονομερή ανακήρυξη των 12 νμ αλλά προϋποθέτει ως αναγκαία τη μεταξύ τους συμφωνία

(για όποιο εύρος των χωρικών υδάτων), αλλιώς παραπέμπει στη μέση γραμμή που και αυτή έχει τις ειδικότερες διαμορφώσεις της πάλι με βάση το Διεθνές Δίκαιο!

Εξάλλου το ίδιο ένθετο της Καθημερινής μας υπενθυμίζει-«αποκαλύπτει» ότι το Νοέμβριο του 2003 οι κυβερνήσεις των δύο χωρών είχαν καταλήξει σε συμφωνία η οποία περιελάμβανε διαφορετικές επεκτάσεις (στα 8, 9 ή 10 νμ) για το εύρος των χωρικών υδάτων ανάλογα με την περιοχή! Εμείς μπορούμε να υποθέσουμε και να εκτιμήσουμε ότι η «ισχυρή Ελλάδα» που μπήκε στην ΟΝΕ και ετοίμαζε Ολυμπιάδα, θεώρησε αρχικά, ενδεχομένως και με ευρωπαϊκή-γερμανική προτροπή ότι θα ήταν προς όφελος της να κλείσει το ζήτημα αυτό. Όπως επίσης μπορούμε να αντιληφθούμε, όπως περίπου το ομολογεί και το ένθετο της Καθημερινής, ότι τελικά η συμφωνία δεν ήρθε ποτέ στη Βουλή ακριβώς γιατί επεκράτησε ο εγκλωβισμός δεκαετιών στους «εθνικούς μύθους» και η ψήφιση της θα θεωρούνταν «προδοσία» των μύθων αυτών.

Σε κάθε περίπτωση το Διεθνές Δίκαιο δεν νομιμοποιεί την «καταλυτική» αλλαγή συνόρων στο Αιγαίο που υποστηρίζει το ένθετο της Καθημερινής και ορέγεται η αστική τάξη ενώ ακόμα και η διαμόρφωση της συμφωνίας του 2003 δείχνει ότι η πολιτική του «αναφαίρετου δικαιώματος» που σερβίρεται στο λαό ως «αναγκαία υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων» είναι μια αντιδραστική, επικίνδυνη και τυχοδιωκτική κατασκευή.

Τι είναι οι ΑΟΖ;

Οι ΑΟΖ είναι το δεύτερο ζήτημα που πολύ αποκαλυπτικά για την αντίληψη της αστικής τάξης χρησιμοποιείται στο ένθετο της Καθημερινής. Το ένθετο λοιπόν αναζητά και βρίσκει «οκτώ λόγους που επιβάλλουν την κήρυξη ΑΟΖ».

Και οι οκτώ αυτοί λόγοι διαπνέονται από την επιθυμία της αστικής τάξης να «αποκτήσει το κράτος (της) μεγαλύτερη ισχύ και αυξημένες αρμοδιότητες στις θάλασσες που το περιβάλλουν» όπως τους συνοψίζει ο όγδοος λόγος.

Αλλά ο πιο αποκαλυπτικός είναι μάλλον ο έβδομος λόγος ο οποίος επιχειρηματολογεί την ανάγκη κήρυξης ΑΟΖ για την αστική τάξη ως εξής: «Αποτρέπει κινήσεις της Τουρκίας η οποία σήμερα μπορεί νομίμως να τοποθετήσει εγκαταστάσεις ακόμα και ανάμεσα στις Κυκλάδες και στην Πελοπόννησο εκμεταλλευόμενη **το καθεστώς ανοιχτής θάλασσας** που επικρατεί στο 50% της θαλάσσιας επιφάνειας του Αιγαίου (πχ πλωτές υπεράκτιες ανεμογεννήτριες)» (υπογράμμιση δική μας)

Προφανώς με ακριβώς αντίστοιχο τρόπο σκέφτεται και ανησυχεί και η αστική τάξη της Τουρκίας ενώ και οι δύο αστικές τάξεις σκέφτονται και ορέγονται ανάλογα για την ανακήρυξη ΑΟΖ ως τις πιο απομακρυσμένες γωνιές της ΝΑ Μεσογείου!

Χαρακτηρίσαμε λοιπόν «αποκαλυπτικό» αυτόν τον έβδομο λόγο του ένθετου της Καθημερινής γιατί ακριβώς καταδεικνύει το βασικό λόγο υπηρέτησης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων εξαιτίας του οποίου επινοήθηκε και εισήχθηκε η νομική κατασκευή των ΑΟΖ στο Διεθνές Δίκαιο το 1982.

«Το καθεστώς ανοιχτής θάλασσας» σε μια σειρά περιοχές δεν ήταν κατάλληλο για να πραγματοποιήσουν εξορύξεις και κάθε είδους εκμεταλλεύσεις τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια, γιατί μόνο αυτά μπορούν να τις πραγματοποιήσουν! Αλλά επίσης και ακόμα περισσότερο **«το καθεστώς ανοιχτής θάλασσας»** στην οποία κανένας δεν έχει κανένα δικαίωμα, δεν προσφερόταν για να αποκτήσουν τα ιμπεριαλιστικά κράτη όρους επιδιαιτησίας και επικυριαρχίας.

Με τη νομική κατασκευή των ΑΟΖ πχ στην Α. Μεσόγειο μια σειρά εξαρτημένες χώρες τρέχουν να διεκδικήσουν «αρμοδιότητες» και οι ιμπεριαλιστές πάτρωνες τους έχουν το «πλαίσιο» να αναλάβουν τους ρόλους που επεδίωκαν ενώ ταυτόχρονα δυναμώνει ο μεταξύ τους (των ιμπεριαλιστών) ανταγωνισμός και οι περιπλοκές που απειλούν τους λαούς με τα χειρότερα!

Κάπως έτσι στο δημόσιο λόγο της χώρας μας εισήχθηκε «αιφνιδιαστικά» περίπου από το 2010 και μετά, αυτή η νέα «έγνοια» των λεγόμενων «κυριαρχικών δικαιωμάτων» με το όνομα των ΑΟΖ! Η αλήθεια είναι ότι προηγήθηκε (και με μία έννοια πρωτοστάτησε) η αστική τάξη της Κύπρου που το 2003 συνυπέγραψε οριοθέτηση ΑΟΖ με την Αίγυπτο, το 2007 με το Λίβανο και το 2010 με το Ισραήλ! Έτσι και ενώ ανακαλύπτονταν τα μεγάλα κοιτάσματα υδρογονανθράκων της ΝΑ Μεσογείου, άναψαν και οι ανάλογες ορέξεις και φούντωσαν οι μεγαλοϊδεατισμοί των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Στην πραγματικότητα στο ήδη πολύ φορτωμένο κουβάρι του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού προστέθηκαν κι άλλες επιπλοκές, κι άλλοι ανταγωνισμοί, στο όνομα αυτής της κατασκευής των ΑΟΖ που είναι από κάθε άποψη (και για τη ζωή των λαών και για τις φυσικές ισορροπίες του περιβάλλοντος) μια πολύ επικίνδυνη απειλή.

Οι ιμπεριαλιστές έχουν κάθε συμφέρον και κάθε λόγο να προωθούν το «δίκαιο των ΑΟΖ» και οι εξαρτημένες αστικές έχουν και με το παραπάνω τους τυχοδιωκτισμούς που χρειάζονται για να εμπλέκονται σε αυτό το κυνηγητό «κυριαρχίας» έξω από τα σύνορα των χωρών

«τους». Το προφανές και ρητορικό ερώτημα είναι το εξής: Οι λαοί, ο λαός μας και βέβαια οι δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα έχουν κάποιο λόγο να συμμαρύνονται και να συρθούν πίσω από αυτό το αιματηρό κυνηγητό ή οφείλουν να διαμορφώσουν γραμμή πάλης και μαζικούς αγώνες ενάντια του;

Περί «συνεκμεταλλεύσεων» και «επώδυνων συμβιβασμών»

Η συμφωνία της Ελλάδας με την Αίγυπτο απαντούσε στο τουρκολιβυκό σύμφωνο, που απαντούσε στην υπογραφή για τον αγωγό EastMed και στα «τρίγωνα» Ελλάδας και Κύπρου με Αίγυπτο και Ισραήλ, που απαντούσαν στις διακηρύξεις για τη «γαλάζια πατρίδα» που απαντούσαν σε

Είναι προφανές ότι αυτή η αντιδραστική και υπό την ιμπεριαλιστική καθοδήγηση αλληλουχία «προκλήσεων- απαντήσεων» μεταξύ των δύο αστικών τάξεων είναι ένας δρόμος που μεγαλώνει τους κινδύνους και για τους δύο λαούς. Ένας δρόμος στον οποίο δεν υπάρχει απάντηση και διέξοδος για τα λαϊκά συμφέροντα. Ήδη το Oruc Reis βγήκε ξανά, οι στόλοι είναι σε ετοιμότητα και οι Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές σε μια νέα εμβάθυνση των επικυρίαρχων αρμοδιοτήτων τους επί των δύο χωρών και όλης της περιοχής.

Κι όμως και σε αυτές τις συνθήκες μια σειρά δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα παραμένουν δυστυχώς συνεπείς στην αναπαραγωγή των θέσεων και της γραμμής της αστικής τάξης, της κυβέρνησης και των κομμάτων του συστήματος και μάλιστα με όρους αυξημένης «απαιτητικότητας» υπέρ αυτών που η αστική τάξη ορίζει ψευδεπίγραφα ως «κυριαρχικά δικαιώματα» της χώρας.

Πριν από όλα η ηγεσία του ΚΚΕ αλλά και μια σειρά δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, κριτικάρουν τη συμφωνία Ελλάδας Αιγύπτου ως μια λειψή συμφωνία αφού η οριοθέτηση της ΑΟΖ με την Αίγυπτο είναι μερική, δηλαδή δεν πάει ούτε δυτικά του 26ου μεσημβρινού, ούτε ανατολικά του 28ου μεσημβρινού ! Έτσι οι δυνάμεις αυτές οδηγούνται σε εκτιμήσεις για «επικίνδυνες διευθετήσεις στα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας» και για «σχέδια συνεκμετάλλευσης» που προωθούνται από ΗΠΑ-NATO-ΕΕ ή και για προδιαγραφόμενους «επώδυνους συμβιβασμούς στα κυριαρχικά δικαιώματα» της χώρας!

Όλες αυτές οι εκτιμήσεις και κριτικές θα λέγαμε ότι έχουν ένα βασικό πλεονέκτημα. Επειδή ακριβώς συμφωνούν και υπερθεματίζουν στην κυρίαρχη αστική γραμμή είναι ευρέως «αποδεκτές» έως και εύπεπτες. Έχουν μια έτοιμη βάση στήριξη να πατήσουν, αυτή ακριβώς που έχει κατασκευάσει η πολύχρονη και καταιγιστική αστική προπαγάνδα: «Η Τουρκία είναι

επιθετική και προκλητική, η Ελλάδα σέβεται το Διεθνές Δίκαιο, οι Αμερικάνοι και οι Ευρωπαίοι οφείλουν να πάψουν το ρόλο του Πόντιου Πιλάτου και να στηρίξουν όλα τα δίκαια αιτήματα της χώρας μας».

Όμως αν οι κριτικές και οι εκτιμήσεις αυτών των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά εξεταστούν σε μια ταξική και αντιιμπεριαλιστική βάση δεν αντέχουν σε κριτική και θα λέγαμε ότι είναι επικίνδυνες για τη λαϊκή υπόθεση.

Τι σημαίνει για παράδειγμα η κριτική της λειψής οριοθέτησης; Τι ζητάνε και από ποιον το ΚΚΕ και οι όποιες άλλες δυνάμεις με αυτή την κριτική; Μια ολοκληρωμένη οριοθέτηση ΑΟΖ με την Αίγυπτο ώστε να διασφαλιστούν τα «κυριαρχικά δικαιώματα» που μένουν «εκτεθειμένα» δυτικά του 26ου και ανατολικά του 28ου μεσημβρινού; Ποιος και γιατί αναγόρευσε αυτά τα «κυριαρχικά δικαιώματα» εκεί κάτω; Ελέω ποιας δύναμης η εξαρτημένη αστική τάξη της χώρας θα τα «κατοχυρώσει»; Και για την περίπτωση του ΚΚΕ από τότε το «κόμμα της εργατικής τάξης» συμβουλεύει και στηρίζει την «ιμπεριαλιστική» αστική τάξη της χώρας του να επεκτείνει την κυριαρχία της; Και αφού «είναι έτσι» η αντίστοιχη «Αριστερά» στην Τουρκία τι πρέπει να συμβουλεύει τη «δική της» (ιμπεριαλιστική ή εξαρτημένη) ως διαλέξει ο καθείς ότι θέλει) αστική τάξη; Με ποιο «ταξικό» και «αντιιμπεριαλιστικό» μέτρο θα καθορίσουμε τις ΑΟΖ των δύο χωρών στη ΝΑ Μεσόγειο αλλά και των άλλων χωρών της περιοχής; Και τελικά ο «αντιιμπεριαλισμός» όλων αυτών των δυνάμεων σε Ελλάδα, Τουρκία, και τις άλλες χώρες που θα συναντηθεί; Στο σύνθημα «όλοι τώρα παντού ΑΟΖ»; Αυτό είναι που θα «χαλάει» το ιμπεριαλιστικό δίκαιο των ΑΟΖ και θα «ενώνει» τους λαούς της περιοχής; Και η «συνεκμετάλλευση», που κολλάει; Τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια των ΗΠΑ και της Ευρώπης σχεδιάζουν να μοιράσουν (έστω «άδικα» για την Ελλάδα) τον πλούτο σε Ελλάδα Τουρκία ή να τον αρπάξουν τα ίδια; Και σε ποιον «ανήκει» αυτός ο πλούτος που βρίσκεται σε ανοιχτές θάλασσες; Έχουν αποφασίσει οι λαοί πως υπάρχει «ανάγκη» αυτός ο πλούτος να αντληθεί; Υπάρχουν άλλα συμφέροντα εκτός από την αδηφαγία των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων που και απαιτούν και τεχνολογικά μπορούν να κάνουν μια τέτοια ληστρική για τη φύση και το μέλλον των λαών επέμβαση;

Ανάλογα και πολύ σοβαρά ερωτήματα μπορούν να τεθούν για το γενικότερο ζήτημα των «επώδυνων συμβιβασμών στα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας» που οι δυνάμεις αυτές εκτιμούν, με βεβαιότητα, ότι επέρχονται. Αλήθεια για ποια «κυριαρχικά δικαιώματα» κάνουν λόγο οι δυνάμεις αυτές; Μήπως για το «αναφαίρετο δικαίωμα της επέκτασης της αιγιαλίτιδας ζώνης στα 12 ν.μ.» που αναφέρει ο Ριζοσπάστης της 9/8; Προτείνουν δηλαδή στην άρχουσα τάξη να επεκτείνει τα χωρικά ύδατα στα 12ν.μ.; Είναι αυτό «αναφαίρετο δικαίωμα» που στηρίζεται στο Διεθνές Δίκαιο; Είναι ουσιαστικά δίκαιο ή απαίτηση αλλαγής

συνόρων, το να μετατραπεί το Αιγαίο σε κλειστή ελληνική λίμνη και να αποκοπούν μεταξύ τους τα λιμάνια της Τουρκίας που βρίσκονται στο Αιγαίο Πέλαγος; Αν οι λαοί είχαν την εξουσία στις δύο χώρες θα επέλεγαν αυτή τη ρύθμιση; Αλλά πολύ περισσότερο στις σημερινές συνθήκες και στους δεδομένους όρους η στήριξη της γραμμής «επέκταση στα 12 ν.μ.» είναι θέση στήριξης των αντιιμπεριαλιστικών ή έστω των αντιπολεμικών διαθέσεων του λαού μας η παράδοση του στους αστικούς τυχοδιωκτισμούς και στα ιμπεριαλιστικά σχέδια; Είναι η απαίτηση για τα 12νμ θέση αλληλεγγύης και συνεννόησης με τον τούρκικο λαό η αντίστοιχα θέση που τον βάζει «απέναντι» στον ελληνικό λαό και τον παραδίδει στους αντίστοιχους μεγαλοϊδεατισμούς της αστικής τάξης της Τουρκίας και στους ιμπεριαλιστές πάτρωνες της;

Οι δυνάμεις που έχουν αυτές τις θέσεις για το ελληνοτουρκικό ζήτημα οπωσδήποτε δεν εξομοιώνονται στην προέλευση τους, στις ευθύνες τους και στο ρόλο τους στο κίνημα,. Για μας είναι προφανές ότι η ηγεσία του ΚΚΕ έχει συνολικά επιλέξει θέσεις, ρόλο και πρακτική στήριξης της άρχουσας τάξης σε όλα τα ζητήματα. Ωστόσο το πολιτικό ζήτημα που εξετάζουμε, αυτό του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, είναι καθοριστικό ζήτημα για την υπόθεση της λαϊκής πάλης. Η γραμμή στήριξης του «κυριαρχικών δικαιωμάτων» όπως τα προσδιορίζει η αστική τάξη με όσο «αντιιμπεριαλισμό» και να συνοδευτεί είναι ολέθρια για την υπόθεση του λαού και για το ζήτημα αυτό και συνολικά. Δεν υπάρχει «αντιιμπεριαλισμός» που συναινεί και στηρίζει τον τυχοδιωκτισμό (και τελικά και την εξάρτηση) της άρχουσας τάξης, όπως ακριβώς δεν υπάρχει εναντίωση στους αστικούς τυχοδιωκτισμούς χωρίς εναντίωση στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της αστικής τάξης που είναι θεμέλιο της εξουσίας της στη χώρα.

Ποια η έξοδος από το παράδοξο;

Πρώτον, το λαό μας, το λαό της Τουρκίας αλλά και όλους στους λαούς της περιοχής, δεν θα τους βγάλουν από τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν ούτε οι πρωταίτιοι αυτών των κινδύνων οι ιμπεριαλιστές, ούτε οι πολύτιμοι συνεργοί τους, οι αστικές τάξεις των δύο χωρών και οι συμμαχίες τους με τα άλλα αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής. Ο λαός μας και ο λαός της Τουρκίας θα αποτρέψουν τον κίνδυνο του άδικου πολέμου που τους απειλεί στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις, στην κοινή τους πάλη τους και στην αλληλεγγύη τους με όλους τους λαούς της περιοχής.

Δεύτερον η Αριστερά, για να είναι Αριστερά, πρέπει να έχει γραμμή και κατεύθυνση που να απευθύνεται στο λαό, στους λαούς και όχι στη «δική της» αστική τάξη και στους ιμπεριαλιστές.

Αυτή η γραμμή και η κατεύθυνση είναι αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική και για να είναι τέτοια δεν μπορεί να «συνάδει» με καμιά όψη της αστικής γραμμής. Ούτε με αυτή των αιτημάτων στους ιμπεριαλιστές ούτε με την «άλλη» των τυχοδιωκτισμών για τα «κυριαρχικά δικαιώματα» όπως τα ορίζει και τα ορέγεται η άρχουσα τάξη. Γιατί οι θέσεις αυτής της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης είναι απέναντι και ενάντια και στις δύο όψεις της γραμμής της άρχουσας τάξης.

Ενάντια συνολικά στο ενδεχόμενο αυτού του άδικου πολέμου και στον ιμπεριαλισμό. Για το διώξιμο όλων των ιμπεριαλιστών από την περιοχή. Για ειρήνη, λευτεριά ανεξαρτησία για όλους τους λαούς της περιοχής.

Ενάντια σε κάθε αλλαγή συνόρων και σε κάθε μορφή της είτε αυτής της «γαλάζιας πατρίδας» είτε αυτής των 12 νμ.

Ενάντια στο ιμπεριαλιστικό δίκαιο των ΑΟΖ και στις επιδιώξεις και των δύο αστικών τάξεων να το «υλοποιήσουν» η κάθε μια για τα δικά της συμφέροντα.

Ενάντια στην κατοχή της Κύπρου και τις τούρκικες απαιτήσεις για ανανέωση της επικύρωσης της από τους Αμερικανονατοϊκούς, αλλά και ενάντια στο πολιτικό σχέδιο (EastMed) να αντληθούν υδρογονάνθρακες από τα κατεχόμενα της Παλαιστίνης!

Ενάντια στους «άξονες» και τις αντιδραστικές συμμαχίες των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας με τις άλλες αστικές τάξεις και τα αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής.

Ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, τις αμερικάνικες βάσεις, το NATO και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που δυναστεύουν τους λαούς και των δύο χωρών.

13-8-20